

# THÁI THUỢNG CẢM ỨNG THIÊN

## Tập 29

*Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không*

*Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore*

*Thời gian: 16/06/1999*

*Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu*

Chư vị đồng học, chào mọi người. Câu “tích đức lũy công” trong Cảm Ứng Thiên, trong đoạn đầu tiên của Vựng Biên chú giải có mấy câu rất quan trọng. Con người đều ưa thích làm việc tốt, cũng đều kỳ vọng mình ở trong đời này có được thành tích, đạt được thành tựu nhưng luôn đều do chần chừ do dự, không thể phấn đấu nên đã đọa lạc. Cho nên ở đây dạy chúng ta, bất luận làm việc gì, nhất định phải đặt ra một kỳ hạn, nhất định phải hoàn thành trong kỳ hạn này, làm như vậy mới có tiến bộ. Thí dụ đọc sách, bộ sách này ta phải dùng bao nhiêu thời gian để đọc xong nó, như vậy mới thu được hiệu quả. Nếu như là thời gian dài vô hạn thì tâm người liền bị phân tán, tinh thần ý chí sẽ không thể tập trung, rất nhiều người thất bại là do nguyên nhân này. Cho nên việc học, nó có học kỳ, có kỳ hạn, chúng ta đến trường đi học cũng là như vậy. Bạn học đại học kỳ hạn là bốn năm bạn phải học xong nó, vậy mới có thể tốt nghiệp. Tất cả việc thế xuất thế gian đều phải lập ra kỳ hạn và hoàn thành đúng thời hạn. “Tích đức lũy công” cũng là như vậy, mỗi ngày có thể làm một việc thiện, ba năm thì có thể hoàn thành 1.000 việc thiện, đây gọi là “mỗi ngày làm một việc thiện”. Nếu như có thể tinh tấn nỗ lực, hy vọng mỗi ngày làm nhiều hơn một vài việc thiện, như tiên sinh Viên Liễu Phàm, ban đầu phát nguyện là làm 3.000 việc thiện, mười năm sau mới hoàn thành; lần thứ hai phát nguyện làm 3.000 việc thiện thì sau ba năm đã hoàn thành. Đây chính là nhất định phải có kỳ hạn.

Trong Phật pháp, pháp môn niệm Phật là “hạn kỳ cầu chứng”, trong kinh nêu ra ví dụ cho chúng ta, hoặc một ngày, hoặc hai ngày, cho đến bảy ngày. Các kinh Đại thừa hay nói mười ngày, một trăm ngày, một trăm ngày tức là ba tháng, như vậy mới thấy được hiệu quả rõ rệt. Trong Tịnh độ, quý vị thường hay nghe đến pháp sư Phật thất có bảy ngày, trên thực tế Phật ở trong kinh nói bảy ngày là bảy ngày đêm. Chúng ta hiện nay niệm Phật bảy ngày vẫn cảm thấy vô cùng phân tâm, nguyên nhân là chưa thật sự hoàn toàn làm được, không phải bảy ngày bảy đêm. Nếu bảy ngày bảy đêm chuyên tâm nhất chí thì nhất định sẽ có cảm ứng, sẽ có thành tựu. Phải thật sự buông xuống vạn duyên thì công phu mới có thể đắc

lực, hơi có một chút xen tạp thì công phu không đặc lực rồi. Hôm nay có một vị đồng học là thầy Chứng Dương, thầy đã hỏi một vấn đề, vấn đề của thầy là công phu ở trong niệm Phật đường không đặc lực. Đây là thầy chưa có tí mĩ phản tỉnh nguyên nhân của không đặc lực, đại đa phần đều là xen tạp, lại còn nghi hoặc. Hiện nay vì giảng đường hằng ngày có giảng kinh nên vấn đề nghi hoặc không lớn, nhưng vấn đề xen tạp lớn. Chỉ cần có một mảy may xen tạp, trong tâm chưa buông xuống thì có rất nhiều chướng ngại, chúng ta gọi là ma chướng, ma chướng hiện tiền. Buông xuống triệt để, ở trong niệm Phật đường bảy ngày bảy đêm nếu như có thể làm giống như Viên Liễu Phàm không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước. Bọn một câu Phật hiệu này bọn niệm đến cùng thì đâu có đạo lý công phu không đặc lực? Cho nên phải buông xuống, không buông xuống thì chúng ta bị thiệt thòi lớn, cho nên cần phải phát tâm dũng mãnh, lòng tin chân thật, tinh tấn nỗ lực.

Trong đời sống thường ngày, chỗ này khuyên bảo chúng ta không nên keo kiệt, nên hoan hỷ bố thí. Bố thí chính là bỏ đi ý niệm keo kiệt này, hoan hỷ bố thí, đừng sợ người khác chế giễu, vì như vậy là chúng ta đã hoài nghi. Có một số người không hiểu rõ đạo lý này, loại chế giễu này là thuộc về hiểu lầm; có một số người thuộc về đồ kỵ nên có ý đến gây chướng ngại, đến phá hoại, bất luận dụng ý của họ là như thế nào, họ dùng tâm gì, chúng ta thấy đều không để ý tới. Chỗ mà chúng ta y cứ là kinh giáo, là giáo huấn của Phật-đà, y giáo phụng hành. Đến khi chúng ta thật sự làm ra được thành tích rồi thì những người này tự nhiên sẽ hỗ thẹn, cho nên tuyệt đối đừng sợ người khác chê cười, sẽ làm dao động tín tâm của chúng ta, cần phải phấn chấn nỗ lực hơn. Nói thật ra, chướng ngại lớn nhất trên đường Bồ-đề là tư dục, tự tư tự lợi, ái dục, thì hiểu không buông xuống được, đây mới là chướng ngại thật sự của chúng ta, chúng ta phải thường xuyên phản tỉnh. Chướng ngại này của chúng ta rốt cuộc là ở chỗ nào? Sau khi tìm được thì phải đem nó bỏ đi triệt để, phải có tâm dũng mãnh để đối trị thì trên đường Bồ-đề của chúng ta chướng ngại sẽ giảm nhẹ đi.

Trong kinh, Phật thường nói “thân người khó được, Phật pháp khó nghe”, cơ duyên gặp được Phật pháp tương đối không dễ dàng. Tự bản thân không thể khắc phục được phiền não của mình cho nên các đại đức xưa đề xướng cộng tu, cộng tu là nương chúng tựa chúng, dựa vào đại chúng để khích lệ mình, để cảnh sách mình, đây là biện pháp tốt để đối trị, cho nên mới có đại chúng cùng tu chung với nhau. Tịnh tông Học hội ở Brisbane, Úc Châu vào ngày 18 tháng 7 tới đây sẽ bắt đầu tổ chức mười Phật thất, 70 ngày. Trong Phật thất 70 ngày này chúng ta là

ngày đêm không gián đoạn, mỗi ngày 24 giờ niệm Phật, niệm như vậy 70 ngày, gần đây họ đang tích cực chuẩn bị. Trong Phật thất, ngoài khu vực châu Úc còn có đồng tu niệm Phật ở các khu vực khác đến tham gia, cũng có từ Singapore, từ Đài Loan, từ Hồng Kông, từ Mỹ đến, chúng ta hoan nghênh, chân thật phát tâm, buông xả tất cả, nỗ lực dụng công.

Trong chú giải có mấy câu, tôi đọc qua một chút cho mọi người nghe: “*Chớ nói lời hay sáo rỗng mà thực hành không tương xứng*”, hy vọng chúng ta đều có thể nói được làm được, cần phải bền lòng, phải trước sau như một. Có rất nhiều người mới đầu rất tốt, rất chuẩn mực, nhưng thời gian lâu sau liền giải đãi, liền phóng túng. Chúng ta không tránh khỏi sự hiềm nghi, cũng không tránh khỏi bị oan ức, chớ chần chừ, chớ gián đoạn, pháp thể xuất thế gian, quý vị đều phải biết, cái gọi là “việc tốt lắm giày vò”. Đặc biệt là vào thời đại hiện nay là thời kỳ mạt pháp. Chúng ta đọc thấy ở trong kinh điển, Thế Tôn năm xưa khi còn tại thế, ma vương Ba-tuần đã nói với Phật-đà rất rõ ràng. Ma có ý muốn phá hoại Phật pháp, dùng phương pháp gì vậy? Vào thời kỳ mạt pháp, ma vương bảo ma con, ma cháu của mình đều xuất gia, khoác lên áo cà-sa để phá hoại Phật pháp, sau khi Thế Tôn nghe xong lời này liền rơi lệ, không nói câu nào. Cho nên, ngày nay chúng ta nếu muốn thật sự dụng công, thật sự tu hành thì người chướng ngại rất nhiều, bao gồm cả người trong chính cửa Phật chúng ta. Người của chúng ta là ai? Chúng ta biết được là con cháu của Ba-tuần, họ xuất gia không phải vì điều gì khác, chính là vì phá hoại Phật pháp; trong tâm chúng ta rõ ràng, trong tâm tường tận. Phật nói cho chúng ta biết, đối với những người này nên dùng thái độ gì? “Mặc tẫn”, mặc tẫn tức là không để ý, chính chúng ta phải dụng công, không để ý đến họ thì được rồi.

Chớ chần chừ, chớ gián đoạn, không cầu danh, không cầu lợi, chân thật cũng không mong cầu quả báo. Phạm là gặp phải hết thấy việc lợi ích xã hội, việc lợi ích chúng sanh thì chúng ta hết lòng nỗ lực mà làm. Có những khi còn phải uyển chuyển khéo léo mà làm để tránh chướng ngại; đại đức thời gần đây dạy chúng ta phải hạ mình mà làm. Tại vì sao một việc tốt, việc lợi ích xã hội, lợi ích chúng sanh mà phải hạ mình mà làm? Là để ngăn ngừa một số đồ kỵ chướng ngại. Chúng tôi gần đây phát tâm giúp đỡ một viện dưỡng lão ở bên Úc, sự việc này làm không thành công, nguyên nhân là gì? Người chướng ngại quá nhiều. Đây là do bản thân chúng tôi sơ ý, nếu như lúc đó hạ mình để làm sự việc này thì đã làm viên mãn việc này rồi. Đây là đã cho chúng tôi một bài học rất tốt, cũng thật sự chứng thực “việc tốt lắm giày vò”. Chúng tôi có sự thể hội rất sâu, suy nghĩ thật

kỹ giáo huấn của cổ thánh tiên hiền chân thật là đại học vấn, là lời kinh nghiệm chân thật, không thể không đọc, cần phải y giáo phụng hành, phải nỗ lực học tập.

Vào thời xưa, dân gian Trung Quốc đều biết đến một người tên Đậu Yên Sơn, chuyện này có trong Tam Tự Kinh, “*dạy năm con đều thành danh*”. Đậu Yên Sơn là người thời Ngũ Đại. Lúc ông 30 tuổi mà vẫn chưa có con, đây là việc mà người xưa thường sanh phiền não, kết hôn nhiều năm mà chưa có con. Có một hôm ông nằm mộng, mộng thấy ông nội ông nói với ông, trong mạng của ông không có con cái, hơn nữa còn đoản mạng; liền dạy ông phải tu thiện, phải tích đức, phải lữ công, phải tu tích công đức. Ông sau khi mộng thấy ông nội dạy bảo thì ông rất hết lòng nỗ lực, trong số mệnh ông không có con, về sau có được năm người con, đây là ông cầu được. Giống như tiên sinh Viên Liễu Phàm vậy, trong số mệnh của tiên sinh Viên Liễu Phàm không có con, về sau ông có được hai người con, đã chứng thực “có cầu tất ứng”, đây mới gọi là cầu được. Cho nên cầu thì phải dùng thiện tâm thiện hạnh, phải dùng công đức chân thật để làm vốn liếng mà cầu. Bạn không có thiện tâm thiện hạnh, không có công đức thì bạn lấy gì để cầu? Nhất định không phải là ở trước Phật Bồ-tát mỗi ngày quỳ lạy thấp mấy nén nhang, cúng một ít hoa thơm trái cây là cầu được, đâu có chuyện dễ như vậy! Nhất định phải nỗ lực tu hành.

“Có cầu tất ứng”, đạo lý này là đạo lý nhân quả. Cái gọi là trồng nhân thiện nhất định được quả thiện, tạo nhân ác nhất định có ác báo, nhân duyên quả báo tơ hào không sai, cho nên “có cầu tất ứng”, là đạo lý như vậy. Phật pháp cũng không thể trái ngược đạo lý này. Phật dạy chúng ta cầu, đều là dạy chúng ta phát tâm, phát tâm Bồ-đề, dạy chúng ta đi làm sự nghiệp lợi ích hết thảy chúng sanh, không nên đi làm những việc lợi ích bản thân, vậy mới là chân thật đoạn ác tu thiện. Lợi ích cho bản thân là việc bên ác. Lợi ích cho xã hội, cho chúng sanh thì đó mới là việc bên thiện, như vậy thì chúng ta mới thể hội được ý nghĩa của đoạn ác tu thiện. Có thể tổn mình lợi người, đây là đại thiện, quả báo không cần cầu mà tự nhiên hiện tiền, nhân thiện quả thiện. Nếu như hành vi tạo tác của chúng ta đối với xã hội, đối với chúng sanh là bất lợi, là có hại, đối với bản thân là có lợi ích, tuy trước mắt bạn có được một chút lợi ích nhỏ, thế nhưng tai nạn lớn đã ở phía sau. Tai nạn lớn nhất là sau khi chết phải chịu khổ báo trong tam đồ, nhất định không thể tránh khỏi. Những đạo lý này người hiện nay hiểu được càng ngày càng ít. Những chân tướng sự thật này, trong kinh luận Phật tuy đã nói ra, nhưng người hiện nay mở quyển kinh ra xem thì cười cười cho đây là mê tín, họ không thể tiếp nhận; đợi đến sau khi mình chết rồi đọa lạc tam đồ, lúc đó thì hối hận

cũng không kịp nữa. Cho nên “tích đức lũy công”, thánh hiền thế xuất thế gian đều dạy chúng ta như vậy, chúng ta phải nên tin tưởng. Người tin tưởng, người phụng hành có phước. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.